

פרוטוקול מס' 208
מישיבת ועדת הכספים
שנערכה כיום א', י"ד בשבט, תשל"ה
(26.1.75), שעה 10.00

נ כ ח ר

חברי הועדה:

היו"ר י. קרומן
ש. ארליך
ע. אמוראי
י. בהר
י. בן-מאיר
צ. גרשונבי
א. מלמד
ג. פת
י. פלומין
ע. פינרמן
ח. קורפו

מוזמנים:

ד"ר צ. אופיר - מהאוניברסיטה העברית
א. דובנוב - סגן נציב מס הכנסה
י. חיות - מטעם משרד האוצר
ש. מושכל - " " "
מ. נוידרפר - הממונה על הכנסות המדינה
ש. שביד - מטעם משרד האוצר
מר שטאוב - " " "
א. שישינסקי - מהאוניברסיטה העברית
מר שפירא - מטעם משרד האוצר

יועץ משפטי לועדה:

ג. קיסרון

יועץ כלכלי לועדה:

א. פלוג

רשמה:

מ. טרלו

סדר היום:

1. חוק מס שבח מקרקעין (תיקון מס' 6), תשל"ה - 1974
2. חוק תליון (תוספת יוקר), תשל"ה - 1975

היו"ר י. קרנמן: אני פותח את הישיבה.

אני מקבל בברכה את פרופ' שישינסקי ופרופ' אופיר מאוניברסיטת ירושלים.

נשמע הערות שלהם על חוק מס שבח מקרקעין.

חוק מס שבח מקרקעין (תיקון מס' 6), תשל"ה - 1974

צ. אופר:

הגשנו את התזכיר גם בכתב. נתבקשנו באספקט אחד -

השאלה של ירידת ערך הכסף - להבהיר. אני מפנה תשומת לבכם לדף האחרון, הנספח עם הנתונים של חישובים שהכינונו, להראות את המצב הנוכחי לפי החוק הקיים ולפי ההצעה הזאת, אדם שהחזיק נכס עד 35 שנים 0.70. אדם שלא הרויח אלא שמר על כוח הקנייה של הכסף. גם לפי ההצעה הקיימת, איש שמשלם את כל 100, היום סכומים ניכרים יורדים. לפי הצעת החוק הזאת, התנאים הקבועים הם: אדם שהחזיק 25 - 35 שנה בשכס וקיבל את הערך הריאלי כאילו קנה אגרות חוב צמודות, משלם 10 - 15 אחוז מסכום המכירה על הנכס הזה. האספקט האחד בלתי רצוי ונעשה יותר גרוע בהצעת החוק החדשה לעומת המצב הקיים. לעומת זה, אם אדם קיבל פי כמה ממחיר הקנייה שלו, שוב הכל מותאם כי יש ירידה בכוח הקנייה של הכסף. המס כמעט איננו יותר גדול. בשנים הראשונות זה מעט, זה 20% על השבח האמיתי. כמשך השנים זה יורד עד 4% במשך 20 שנה 1%, אחרי 30 שנה מינימום השבח. המס לא יורד אלא עולה על אותו גודל של שבח. לדעתנו הפתרון היחידי הוא הגדרה מחדש של השבח ע"י חוק שיטפל בירידת כוח הקנייה של הכסף ע"י הנחות הפחתת שעורים. הצבעתי על שלושה עיוותים רציניים מבחינת הצדק, בין משלמי מס לבין עצמם. מי שהרויח מופלה לטובה לעומת מי שאיננו מרויח. הדרך היחידה תהיה לחשב את השבח בהפרש בין מחיר המכירה וסכום משוערך של מחיר הקרן.

היו"ר י. קרנמן: אם מי שהוא ישלם 1000 ל"י?

צ. אופר:

הוא ישוערך. אם היום קיבל, הוא ישלם את ההפרש

בין הסכומים האלה בלבד. נותנים לו הנחות לפי זמן ההחזקה. זה מביא לאותם העיוותים שציינתי קודם.

הצעה כזאת הועלתה במס

האמריקאי במשבר הנורא שבו קיימת ההשקעה באגרות חוב צמודות. יש הצדקה ללכת לפי המתכונת הזאת ולהגיד שהשבח הוא מעל למה שהוא הרויח מאינדקס יוקר המחיה.

מ. נויזרפר:

עם העליה במחירי הקרקעות תהיה פחותה

מעלייה באינדקס יוקר המחיה, אנחנו לא נקבל מסים?

צ. אופר:

המס הזה הוא $\frac{1}{2}\%$. מבחינת סדר הגודל זה

לא גדול. אם אנשים לא מרויחים בקרקע, הם לא צריכים לשלם מסים.

אני ציינתי שאנחנו מתמקדים בשאלה הזאת, אבל אני רוצה לומר כמה מלים על אספקטים אחרים.

שאלת דירת יחיד, בלי להכנס לפרטים, אנחנו מקבלים את הגישה שיש לתת את ההקלות לדירת יחיד משתי סיבות. יש שאלה של אדם שמחליף דירה ומחירי הדירות עולים. אי אפשר לגבות ממנו את המס כי זה יפגע בניידות האוכלוסיה.

אנחנו מציעים הגדלה של המס ל-50% מן השבח. מ-1958 קיימת תוספת פחת על נכסים עסקיים לכן זה לא זכר חשוב במערכת המסים. המיסוי מוגדל להחזקה לזמן קצר. אין קושי להגדיל את השעורים לתקופות זמן עד 3 או 4 שנים כמו בתכניות החסכון, לתת הצמדה חלקית למחיר הקרן לתקופות קצרות, אם כי אין הגיון מיוחד בדבר הזה. שתי מערכות מסים מיותרות, יש הפחתת מס עם הזמן, זה תחליף למה שאנחנו מציעים ותחליף לא מוצלח. אפשר לומר על זה. מה גם שלכל שאדם מחזיק יותר זמן בנכס הוא דוחה את התשלום ואינני רואה סיבה להפחית עם הזמן. כמו-כן אינני חושב שיש מקום לפרוגרסיביות. אנחנו מציעים 50% מלכתחילה וזה מספיק. ראיתי הצעה בעתון להטיל מס רווחי הון. מגמה זו נראית לי סבירה, כי זה אותו סוג של רווח שצריך לטפל בו באופן דומה, כי ההבדל אדמיניסטרטיבי ולא מהותי כלכלי.

א. שישינסקי: העקרון להטיל את המס על

הרווח הריאלי ולא על הנומינלי, כפי שזה היום. לגבי הסכום, ההצעה להצמיד את המסים לסכום הנומינלי של המס יעלה, רק הרווח לא יעלה. זה מונע גמישות למה שמוצדק ע"י הרווחים הריאליים של מה שקורה בשוק. הכוונה היא שזה לא ישמש לצרכים ספקולטיביים.

י. בדר: על רווחים ספקולטיביים צריך לשלם מס הכנסה ולא

מס שבח.

דבר שני, אתם לא חושבים שיש שגר בדירה במקום שהחזיק מזומנים, צריך להפסיד חלק מהרווח שלו?

א. שישינסקי: מדובר על הרווח הריאלי.

י. בדר: לו היה מחזיק מזומנים צמודים ולא דירה בה הוא

גר, לא היה מפסיד.

א. שישינסקי: אם רק שמר על ערך כספו לא ישלם.

צ. אופיר: יש במערכת המסים שלנו ערכוביה בין שתי הגישות. זה נקרא צורה יעילה וריאלית, אין מנוס מזה. אם על נכסים עסקיים כבר ניתנה תוספת פחת, במשך 16 או 17 שנה אדם גם שם מציל את כספו בהשוואה עם המזומנים. הממשלה מאפשרת לאדם להשקיע בצמודים. זו אפשרות חוקית מומלצת שהממשלה מעודדת אותה. זו שמירה על ערך הכסף. במסגרת זו הממשלה מאפשרת ומעודדת וגם פוטרת ממס. אני חושב שיש מקום להשוות את התנאים במקרקעין.

ע. אמוראי:

הצעתכם לשיערוך ע"י
הצמדה מלאה לאינדקס יוקר
המחיה נראית לי כאשר מדובר בהשקעות במקרקעין, אבל לא כאשר
מדובר בדירת יחיד. אם אדם מוכר דירת יחיד, הכוונה שיקנה
דירה אחרת, ובדוב המקרים הוא משפר את תנאיו. אינדקס יוקר
הדירות עלה יותר מאשר אינדקס יוקר המחיה. אם לא נעשה
דיפרנציאציה לגבי דירות יחיד, נראה לי שאתם תפגעו באדם
שרוצה להחליף את דירתו. שאלתי אם לדעתכם יהיה עיוות גדול
לגבי דירות יחיד שהאינדקס יהיה אחר, ואיך זה ישפיע על
המערכת שיהיו שני אינדקסים.

י. פלומין:

נראה לי הרעיון של שיערוך
אני חולק על התפישה
שלהם, שהמדד הנכון הוא מדד האינדקס או אגרות חוב.

אין דין השקעה באגרות
חוב כמו בנכס דלא נידי באגרות חוב יש ריבית. אם מצמידים
למדד בלי להביא בחשבון את הריבית עם רבית דריבית, אתם עושים
עיוות.

אין מס על החזקת אגרות חוב.
על מקרקעין, מגרשים, יש מיסוי על עצם החזקתם, בין אם מס רכוש
או מס מימון רכש שנותן היום ניכוי לצורך מס שבח, אבל נותנים
את זה בערכים היסטוריים... אם היום קנית מגרש ואחרי 40 שנה
בונה בית, את ההוצאות יתנו. כאן מחשבים ע"י השוואה בין
ניירות ערך לבין מקרקעין. זה מקפח את הנושא. אני הייתי רוצה
לשאול: רווח זה כוח הקנייה שנשאר בסופו של דבר. למה ההצמדה
צריכה להיות למדד יוקר החיים שהמרכיב של המקרקעין הוא חלק קטן
ממנו, ואנחנו יודעים שקצת משחקים אתו? האם לא כדאי לאותם
מקומות שיש עליה מעבר לממוצע, הארצי, לקבוע תשלום? שהמדד יהיה
נכון ולא מושפע ע"י סובסידיה לעגבניות...

מה מחיר הקנייה של המגרש

(דף 3, הנחת יסוד שלכם)?

צ. אופל:
מחיר מכירה תלוי לפי אורך
התקופה. לפני 35 שנה זה

מוכפל ב-100 ומחולק ל-40.

י. בן-מאיר:

לפי הנספח יוצא שזה שונה
ממה ששמענו קודם, שהצעת
התיקון של החוק היא יותר מחמירה מאשר ההצעה הקיימת. זו הכבדה
רצינית ביותר.

א. שישינסקי:

כן.

מ. נוידרפר:

האם בדקו אם בעולם,
פרט לברזיל, קיימת הצמדה
איזו שהיא של מס רווחי הון לאינדקס כל שהוא?

א. שישינסקי:

אצלנו יש מצב מיוחד.

מ. נוידרפר:

כל השנים לא היתה אינפלציה
כל כך גדולה כמו ב-1974.
בענין ההצמדה לאינדקס, קראתי לפני שבוע מאמר של בנקאי שמציע
לחסל את ענין אגרות החוב הצמודות, כאשר אנשים ללא כל סרחה
מרויחים הרבה כסף ולא משלמים מס הכנסה. השאלה איך להחזיק
את מערכת המסים ולהצמיד על הנייר ההכנסות לאינדקס, בו בזמן
שההוצאות עולות עם האינדקס?

י. בן-מאיר:

מדוע לא הצעתם להטיל מס
יעל ההצמדה?

י. בדר:

בזמנו קבענו את הפיצוי
ע"י הורדת 6% מהמס לשנה.
עכשיו האוצר מציע 6%. האם אתם רואים איזה שהוא צידוק לפי
המצב האינפלציוני בשנים הבאות?

צ. אופיר:

השאלות של חה"כ אמוראי
ופלומין התייחסו לנושא
אחד. הגענו למסקנה שנקודת ההשפעה הסכירה ביותר דוקא במדינת
ישראל, היא האפשרות של אגרות חוב צמודות. האינדקס המקובל
ביותר הוא אינדקס המחירים לצרכן. אם היינו הולכים בעקבות
ההצעה לאפשר לכל מוכר מקרקעין לחשב את זה לפי עליית ערכי
המקרקעין, היה הממוצע 0 עם קיזוז ההפסדים. כאן אני מסכים
עם מר צוידפפר, שאז היינו פועלים נגד טובת אוצר המדינה
ומבטלים את המס. השאלה אם לתת את ההקלה לדירת יחיד בצורה הזאת
היא שאלה שאין לי תשובה עליה. אני חושב שזו תהיה דרך הקלה
מסובכת ואני גוטה להלכיש על ההצעה שלנו ההקלות המקובלות בהצעת
תיקון החוק, אם כי היום באינפלציה, זו בעיה. אבל הדרך הזאת
בראית לי עדיפה במקום להתלות באינדקס נוסף ולסבך את הצעת החוק.
עליית המחיר שונה ממקום למקום וזה יהיה מטובך מדי.

לד"ר בדר, בחישובים

של הכנסה מ-6% ל-3% מגדילים את העינות בחוק הנוכחי, וזה מרע
את אופי החוק ולא משפר אותו.

אני מודה לאורחים.

היו"ר י. קרגמן:

חוק המילווה (תוספת יוקר) תשל"ה - 1975

היו"ר י. קרגמן:

קראתי בעתון הצעות
חה"כ אמוראי ואפרת. אני
לא רוצה שנחלק את עצמנו לאלה שדואגים למעבידים ולא לאלה שאינם
דואגים למעבידים. אני לא התנגדתי שישלמו 15% או 20%, אבל
אי אפשר להעמיד במצב קשה את הממשלה ואת ההסתדרות שהגענו לפשרה.

ש. ארליך:

אני חולק על כך שהמעסיקים
פטורים מריבית והם מרויחים
בזה כסף. אתה יכול לחייב היום לשלם סכום מסוים לאוצר המדינה,
אני אשלם מכיסי. אם אני לא משלם זו לא הוצאה מוכרת. איזה רווח
אני עושה מהריבית הזאת? אין מפעל תעשייתי שאיננו מושך כספים
בבנק ומשלם 22% ריבית. אני בעד דין אחד לכולם. אתם מפלים
את העצמאיים.

י. בן-מאיר:

אני לא מדבר על עניין
העצמאיים מול השכירים
אלא ההתייחסות הביקורתית של פרופ' קליינמן לנושא. אני חושב
שהחוק הזה הוא המשך של דרך לא דרך לגבי תוספת היוקר. היום
אנחנו אוכלים את הצרות שנדחו... במסגרת הדיון של הרפורמה על
מס הכנסה ייבדק עניין המלוות. מה טעם להכביד על המדינה גסטומי
הצמדה שיהיו בעוד 5 שנים. עדיף לשלם תוספת יוקר כמו שהיא
היום ולא להטיל על המדינה לשלם תוספת יוקר ותוספת הצמדה שזה
יגיע ל-100%. בעוד חמש שנים ירבו העניין על המשק ביתר שאת.

לחוק הזה שני חסרונות. מצד אחד, כדי למנוע הוצאות גדולות גם על המעבידים, כי זה מביא לאינפלציה, צריך להעביר את המלווה לאוצר המדינה. אני חושב שהשיטה הזאת לא טובה. היות ואני רואה את החוק כחלק נוסף מהעיוותים הנוראים שנוצרים, אני שואל: בשעתו הבטחת שיובא לוועדה הנושא של פטור ממס הכנסה. לגבי הורדה מהמשכורות, העניין טעון אישור ועדת הכספים. אי אפשר לאשר דבר אחר-כך אם כבר גבו את המס. מתי זה יובא לוועדה? העניין מתבצע כל חודש בשטח.

י. בדר:

אני מצטרף לדעת חה"כ אילני
שההפלות הן לרעה וזה לא

רצוי. לא נכון שהדבר היה מוסכם.

היו"ר י. קרגמן:

יש הסכם חתום.

י. בדר:

לא פעם קרה שחוק פוסקאלי הוסכם אבל הארכתו לא היתה מוסכמת. הסכמתי לחוק בול בשחון בשנת 1956 ואחר-כך התנגדתי לו. אני מציע ליו"ר לא להשתמש בנימוק שזה הוסכם באיזה שהוא זמן. החוק הזה חוזר על גזירה ביצועיסטית חמורה ביותר, אני מפנה לסעיף 10. מה שנוכה, נוכה ע"י המעביד ויש לזה תוקף סופי. לולא העובדה שכל הסכום צריך לשלם תוך ששה חודשים, היתה גזירה זו לא יותר גדולה מאשר גזירה דומה בחוק מלווה חסכון לעובדים. אבל כאן יש מעט זמן, ששה חודשים. אי אפשר להשאיר דבר כזה. כאן כתוב שהמעסיק קובע את הניכוי.

אני גם לא יכול לעבור בשתיקה על הוראות מסוג זה שהעובד חייב לשלם מה שנוכה. האם אין עוורר? למדנו לקח ממלווה מעסיקים, וזה חליטו שזה יחול על כל מס. אחר-כך התברר שהאוצר, ע"י מתן אשראי לחלק אחד של המעסיקים, ביטל את ההוראה הזאת. עכשיו אני מבקש להבטיח שתמרון כזה לא יחזור. קל מאד לתת למעסיקים אשראי עד 1980. כיון שזה נוגע בעיקר לעובדים ששכרם הוא מעל 1700 ל"י, זהו לעובדים פמשרדים באוניברסיטאות, בעיריות וכו'; שם אחוז מקבלי שכר זה גבוה מאשר מתעשייה או בחקלאות. "עובד" הוא גם כל מושבניק וכל קיבוצניק. כל העובדים האלה לא מופיעים בסעיף 4. אני מציע להכניס אותם לסעיף 4(3).

י. פלומין:

נדמה לי שאין בחוק התייחסות לתשלום חד פעמי. החוק שולל את החלוקה הזאת. לפי עניינות דעתי, סעיף 2, הוא הסעיף של חבות וסעיף 3 מדבר על תשלום. סעיף חבות מדבר על חבות חדשית. נדמה לי שאנחנו טועים כאשר אומרים שאפשר לתקן את החישובים על בסיס לתקופה. צריך שיהיה ברור שהחבות היא חצי שנתית. אם מנכים יותר מדי, יוצא העובד מקופח אם זה יהיה על בסיס חדשי.

בהמשך לדברי חה"כ בן-מאיר אני מצטרף לבקשה לקיים בקרוב דיון על תוספת היוקר ביחוד לאור המגמה לעשות הבחנה בין פטור לעצמאי לכין השכיר. הדבר הזה חמור. אני מבקש גם כאספקט הספציפי הזה לקיים דיון.

ח. קורפו:

אני רוצה להעיר לגבי הפרמיות אני אציע את הנוסח הזה:
פרמיות מאושרות ע"י המכון לפדיון עבודה ויצור. אין הצדקה לתת לבעלי פרמיות פיקטיביות. הגיע הזמן להכניס את זה במלים מפורשות. לגבי סעיף 10, זה טעון

תיקון.

ע. אמוראי:
אני רוצה לענות לכה"כ ארליך.
יש הפליה. זה נמצא חסר וזה
לא נמצא חסר. לשכירים מגיע 300 ל"י, נותנים להם חלק וחלק הם יקבלו
בתעודות. לגבי המעסיקים, הם היו צריכים לשלם תשלום חדשי. אומרים
להם שאת השליש לא נותנים כדי לא ליצור אינפלציה של ביקוש נוסף
והמעסיקים משתמשים בכסף הזה, הם מוסיפים שמן על מדורת האינפלציה.
אומרים להם שזה במקום האשראי. האשראי הכי זול במדינת ישראל
הוא של 15% ריבית, פיגורים - 22%. אני מציע להטיל ריבית
ולהכיר כזה כהוצאה, אבל לא יכול להיות שנותנים סוג יחידי של
אשראי. אני טוען שהריבית שלילית, ופתאום כאן נותנים. למה זה
מציע להם? לא יכול להיות מצב שכאן יקבלו 200 מתוך 200 ל"י.
החנויות מפצות את עצמן כאשר העלות עולה. המצב צריך להיות מותאם
למה שמסכימים.

ג. פת:
האם יוכלו המעסיקים לשלם
בספטמבר ממלווה מעסיקים?

מ. נוידרפר: לא.

היו"ר י. קרגמן:
אני זוכר את הויכוח בכנסת.
ההצעה שלי היתה שחצי תוספת
היוקר תשולם במזומן ומחציתה במילווה, כה"כ אמוראי תמך ב.
נעשו מאמצים לשכנע את ההסתדרות וזה לא הצליח. הממשלה הצליחה
להגיע להסכם שלא תשולם תוספת היוקר אלא החלק הגדול. האלטרנטיבה
היתה שלא ישלמו כלל ואז היתה פורצת שביתה כללית של פועלי ישראל
חוץ מכמה מפעלים שאמרו שהם מותרים. ההסכם היה שמשלמים 200 ל"י
ושליש יקבלו כאגרות פלווה חובה. זו היתה הפרשה.

השאלה של הריבית היא משנית.
כה"כ אמוראי מציע שבעד השליש הזה ישלמו ריבית. הפתרון שהגיעו
אליו הוא הרע במיעוטו. אין פה ענין שמנכים ממשכורת, את זה צריך
להוסיף. המעבידים שענו שאין להם ממה לשלם ויצטרכו להעלות מחירים.
הם משלמים 200 ל"י ושליש הם צריכים לשלם באגרות חוב. את האגרות
היא תשלם בספטמבר, אז נחייב אותה בתשלום ריבית?

י. בדר:
הממשלה תקבל הרבה יותר מאשר
היא תשלם תוספת יוקר.

היו"ר י. קרגמן:
הממשלה צריכה לשלם ריבית
בעד האגרות שהיא מוציאה
בספטמבר. אמרו למעבידים שישלמו בספטמבר ובחודש יולי ישלמו
אגרות חוב. מדוע צריך להטיל עליהם ריבית? בקשר לעצמאיים
יכולה להיות טענה שמי שמיצר יוקר לא צריך לקבל תוספת יוקר.
כל תוספת יוקר שמשלמים לעובדים, נותנים גם לעצמאיים. אותו
פטור של מס רגנסה מנכים בשומה השנתית של העצמאיים. הוא לא
צריך לקבל תוספת אגרת חוב וְמי שהוא ישלם בעוד חמש שנים.
לכן ההצעה הזאת: 100 ל"י באגרות חוב, בספטמבר.

אנחנו הצבענו עד סעיף 4.
על הסעיפים הבאים יש הצעה שיהיה דיון.

ג. קיסרון:
היו הערות שהגדרה של
המלווה לא ברורה. אנחנו
מציעים לנסח את סעיף 2 כך: עובד יהיה חייב למדינה מלווה
תוספת יוקר על הכנסת עבודה מעבודתו בתודשים ינואר עד יוני 1975.
להלן: המלווה. מוחקים את ההגדרה של תקופה המלווה.
בסעיף 3 ייאמר: לתקופה האמורה בסעיף 2.

י. בדר:

בסעיף 4 מציע להוסיף:
חבר מושב או חבר קיבוץ

לא יראו אותם כעובדים לצורך חוק זה.

ה צ ב ע ה

בעד התיקון לסעיף 4 לפי הצעת
חה"כ בדר
2 - נגדה
- הרוב
ההצעה לא נתקבלה.
בעד אישור סעיף 4
סעיף 4 - נתקבל

ח. קורפו:

במקום לכתוב: סעיפים
122 או 123

אני חוזר על הצעתי לפרט שזה על פי נורמות שנקבעו ע"י
המכון לפיריון עבודה ויצור.

היו"ר י. קרגמן:

לא כדאי להזכיר את זה
דוקא כאן, אם לא
מקיימים חוקים צריך לקרוא לדין את הממשלה שלא מקיימת את זה.

ה צ ב ע ה

בעד הצעת חה"כ קורפו
1 - נגדה
- הרוב
ההצעה לא נתקבלה.

היו"ר י. קרגמן:

השאלה שעורר חה"כ קורפו
היא חשובה. נבדוק אותה

כאשר נדון על משרה העבודה.

סעיף 5

אין הערות

הוחלט

סעיף 5 אושר.

סעיף 6

אין הערות

הוחלט

סעיף 6 נתקבל.

סעיף קטן (א) - אין הערות

סעיף קטן (ב)

י. בדר:

אחרי המלים "קרן המלווה"
אני מציע להוסיף את הריבית.
אם זה לא יתקבל אני אציע למחוק את סעיף 6.

היו"ר י. קרגמן:

עד כה היתה ריבית של 3%
על מלוות בלי הצמדת קרן.
ההצמדה צריכה להיות לפי איזה סדר.

י. פלומין:

לגבי המדד החדש, הפרעון
יהיה ב-1980 נאתם מציעים
לנואר 1980. אם נותנים תעודות לעובד שנפטר בנובמבר 1977 או 1978
נותנים לו לפי המדה של דצמבר והמשפחה מפסידה הצמדה של שנה שלמה.

א. דובנוב:

בנק ישראל לא יכול להוציא
תעודה בלי זמן מינימלי.
גם עכשיו אנחנו מציעים מרווח של שווייץ לפני זה.

י. פלומין:

זה לא נכון לגבי פרעון
אני מסכים לגבי תעודות.

א. דובנוב:

מוכן לבדוק את זה.

ה צ ב ע ה

בעד הצעת חה"כ בדר שהריבית תהיה
צמודה
נגדה - הרוב 3
ההצעה לא נתקבלה.
ההצעה של חה"כ בדר, למחוק את
סעיף 6 לא נתקבלה

סעיף 8

ג. קיסרון:

בסעיף זה יחולן שני שינויים
בעקבות ההצעות של חה"כ פלומין.
פיסקא (ג) מיותרת. בפיסקא (ד) תימחק הסיפא החל מהמלים: "ובדבר
היתרות שסכומן קטן...."

ה צ ב ע ה

סעיף 8 - נתקבל בשינויים נוסח
נהצעת ד"ר קיסרון.

סעיף 9

היו"ר י. קרגמן:

רק ביחס לבן זוג אני מציע
לקבוע שנת 1976.

ואם השאיר רק ילדים קטנים?

ג. קיטרון:

מציע שהסעיף ישאר בניסוחו
פרט לענין התאריך שאפשר

ע. פינרמן:

לעשות זאת מוקדם יותר : 1.10.76.

אין עוד תעודה.

א. דובנוב:

אם למי שהוא קרה אסון והוא
יגיש בקשה להחזיר לו

היו"ר י. קרגמן:

אפשר לעשות זאת תוך שנה.

את התאריך צריך לקבוע
לפחות כאשר בידי רוב
האוכלוסיה יהיו תעודות. לא האוצר פודה את זה אלא בנק ישראל.

א. דובנוב:

לפי נוסח הסעיף, אם יבוא
היורש עם תלוש המשכורת
ויוכיח שניכו מהנפטר סכום זה וזה ואין לו תעודה, חייבים לתת לו.

ג. קיטרון:

מדובר על 600 ל"י מקסימום.
תלוש משכורת אחד ימצא היורש
ותלוש אחר לא ימצא. יותר פשוט שנכתוב שיקבלו את התמורה רק עם
הצגת התעודה.

מ. נויזרפר:

נכתוב: נפטר עובד,
ייפרע המלווה לבן זוגו....

היו"ר י. קרגמן:

מיד עם הצגת תעודת המלווה.

ה ו ח ל ט

לאשר סעיף 9 בתיקון הנוסח שהוצע
ע"י היו"ר י. קרגמן.

סעיף 10

מציע לכתוב: על אף האמור
בסעיף 2 יראו את סכום המלווה
שנוכה אם הוא נמוך מהמגיע, כסכום המלווה שהעובד חייב בו.
אם יש טעות ולקחו יותר, שיחזירו לו.

י. בדר:

ה צ ב ע ה

בעד הצעת חה"כ בדר - מי עושה
נגדה - הרוב
ההצעה לא נתקבלה.

אני מציע להוסיף לסיפא: אם העובד לא
ערער על הניכוי.

ח. קורפו:

כאן לא מדובר במס אלא במלווה בתנאי
הצמדה ועל 600 ל"י מקסימום. לא צריך
לדקדק ולסבך את האדמיניסטרציה בצורה כזאת.

מ. נויזדרפר:

אני מציע להוסיף אינסטנציה שאפשר יהיה
לערער בפניה.

ח. קורפו:

מציע להכניס את זה בסעיף 11.

י. פלומין:

פה הניכוי חודשי ולא על בסיס שנתי.
כל הניכויים האחרים הם על בסיס שנתי.
כדאי לסבך את האדמיניסטרציה.

מר שפירא:

יש סכנה של טעויות ולא

יש הוראת בצו שהמעביד יכול לתקן את זה.

י. פלומין:

צריך לזכור שהאדם מקבל תעודה.

א. דובנוב:

סעיף 11

סעיף 10 אומר שאם מעובד לא נוכה סכום
איזה שהוא, הוא פטור. מבחינה זו
יש סתירה לסעיף 10. באיזה מקרה יחול

י. בדר:

זה לטובתם. בסעיף 11
סעיף 11?

אם לא ניכה בטעוץ או בזדון, אנחנו
יכולים לחייב אותו לפי סעיף 5.
אולי במקום "שלא נוכה" נכתוב "שלא שילם".

א. דובנוב:

אני מוכן לוותר על סעיף 11.

ג. קיסרוב:

אם לא הצליחו להתגבר לפי סעיף 5
אני מציע אצטו לנכות, מה שנוכה
נוכחה עשירית הוא יקבל עשירית תעודה.

א. דובנוב:

אם יקבל תמורתו תעודה.

הסעיף הזה את העובד קהמסק.

מר שפירא:

סעיף 12

ה ו ח ל ט

לאשר סעיף 12.

מציע אחרי סעיף 12 לכתוב שהכנסת לא
תחליט על הארכת תוקף חוק זה אלא בקולות

י. בדר:

רוב חבריה.

ה צ ב ע ה

- 3 - בעד הצעת חה"כ בדר
3 - נגדה

שתי גירסות.

שני חברים יצאו לרגע. מציע שנצביע
עוד פעם.

צ. גרשוני :

ה צ ב ע ה

- 3 - בעד הצעת חה"כ בדר
5 - נגדה
ההצעה לא נתקבלה.

הסתייגות: לחה"כ בן-מאיר

תוספת

חה"כ ארנס מבקש שסכומי התוספת יהיו
מחצית הסכומים המוצעים.

ג. קיטרון:

ה צ ב ע ה

- 2 - בעד הצעת חה"כ ארנס
- נגדה הרוב
ההצעה לא נתקבלה.

י. בדר:
מציע להוסיף: זכאי תעוכד לניכוי
על פי סעיף 37 וניכוי על פי סעיף
של שני ילדים או יותר, יופחת הניכוי.

ה צ ב ע ה

- 2 - בעד הצעת חה"כ בדר
- נגדה הרוב
ההצעה לא נתקבלה.

התוספת לחוק נתקבלה

הישיבה ננעלה בשעה 12.30